

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/463/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1515201471
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1515201471.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej v právnej veci žalobcu: Ľ. K., B. Š. XX, B., zastúpeného JUDr. Vladimírom Grznárom, advokátom, so sídlom Pri starej prachárni 130/13, Bratislava, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o určenie neplatnosti zmluvy, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 17. mája 2016, č.k. 15C/31/2015 - 59, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX uzavretá medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom zo dňa 11.12.2013 je neplatná. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 439,49 eur a povinnosť zaplatiť na účet súdu súdny poplatok v sume 99,50 eur. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že strany dňa 11.12.2013 uzatvorili podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX, predmetom ktorej podľa ods.1.1. bolo poskytnutie peňažných prostriedkov veriteľom dlžníkovi na účely výkonu jeho podnikateľskej činnosti v sume 9.936 eur; dlžník sa zaviazal podľa ods. 2.1. zmluvy splatiť veriteľovi úver v 48 mesačných splátkach vo výške 207 eur, splatných podľa splátkového kalendára; podľa ods. 4.1. za poskytnutie úveru sa dlžník zaviazal zaplatiť veriteľovi zmluvnú odmenu, ktorá predstavuje úroky za poskytnutie úveru, v sume 5.536 eur, splatných ku dňu poskytnutia úveru. Strany sa tiež dohodli, že záväzky dlžníka vyplývajúce z tejto zmluvy budú zabezpečené dohodou o zrážkach zo mzdy uzatvorenou s dlžníkom, spoludlžníkom č.1 a spoludlžníkom č.2; zmluva ďalej obsahuje ustanovenie, podľa ktorého spoludlžník č.1 a spoludlžník č.2 pristupujú na základe § 533 OZ k peňažnému záväzku dlžníka z úveru, všetkých poskytnutých revolvingov, príslušenstva úveru a revolvingov, zmluvných pokút. Podľa ods. 5.2. dlžník svojím podpisom na zmluve potvrdil, že v deň podpisu tejto zmluvy vystavil a odovzdal veriteľovi 1 vlastnú blankozmenku, v ktorej nie je uvedená suma zmenky a údaj splatnosti zmenky, zmenka je vystavená na rad veriteľa. V prípade, že dlžník sa dostane do omeškania s platením akéhokoľvek peňažného záväzku podľa tejto zmluvy, je veriteľ oprávnený vyplniť na blankozmenke chýbajúce údaje tak ako je dohodnuté v ods. 5.4. a domáhať sa z takto vyplnenej blankozmenky uspokojenie svojich pohľadávok. V ods. 9.1. sa strany dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok vyplývajúcich z tejto zmluvy ku dňu poskytnutia úveru, a to pohľadávky dlžníka podľa článku č. 1.1. oproti pohľadávke veriteľa podľa článku č.1. tejto zmluvy; rozdiel bude ku dňu poskytnutia úveru uhradený veriteľom na bankový účet dlžníka. Žalobca vo svojej výpovedi uviedol, že mal úvery z iných bánk, na ktorých sa dostal do nepovoleného prečerpania, preto

potreboval peniaze na zaplataenie týchto debetov, banky mu odmietli poskytnúť úver, preto sa obrátil na nebankovú spoločnosť a na základe predbežnej telefonickkej informácie navštívil pobočku žalovaného, v ktorej povedal pracovníčke, že žiada úver vo výške, ktorá by mu pokryla uvedené debety v bankách. Pracovníčke povedal, že nie je zamestnaný, ale pracuje na živnosť pre jedného pána a ako doklad o svojich príjmoch predložil faktúry, ktoré vystavoval pre pána, pre ktorého pracoval. Bolo mu povedané, že ak zmluvu uzatvorí ako živnostník, bude mu úver poskytnutý ľahšie. Takto s ním bola spísaná žiadosť a bol uzrozmeneý s tým, že bude splácať 207 eur a po schválení úveru podpísal zmluvu. Zmluve veľmi nerozumel, najmä ho prekvapilo, že má podpisovať nevyplnenú zmenku, pracovníčka ho však upozornila, že to je bežný spôsob pri uzatváraní zmluvy. Následne mu bola na účet poskytnutá suma úveru 4.200 alebo 4.300 eur. Suma úveru v sume 9.936 eur, ako je uvedené v zmluve, mu nikdy nebola poskytnutá, dostali ho do omylu v tom, že nebol uzrozmeneý s tým, že odmena za úver bude zahrnutá do úveru v konečnom dôsledku mu bude úver poskytnutý vo viac ako o polovicu nižšej sume, ako je uvedené v zmluve. Úver splácal do času, kedy prišiel o zamestnanie k 01.04.2014, pre nesplácanie úveru mu chodili od žalovaného upomienky, navyšovali sa mu úroky a pokuty a následne si žalovaný uplatnil plnenie zo zmenky na súde a vymáha od neho sumu takmer 17.000 eur s príslušenstvom. Zistený skutkový stav posúdil podľa § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1,2 Obchodného zákonníka, § 52 ods.1,2,3,4, § 53 ods. 1, 5, 6, § 54 ods.2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods.1, 2, § 2,§9 ods. 1,7,8, § 11 ods.1 písm. a/, § 17 ods. 3 zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a čl.3 ods. 1,2, čl. 5 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 05.04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a § 80 písm. c/ O.s.p. a dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi stranami dňa 11.12.2013 neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2, a preto spotrebiteľský úver sa v zmysle § 11 ods.1 Zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný a bez poplatkov. V danom prípade na ochranu práv žalobcu nepostačuje konštatovanie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, resp. vyslovenie, že neprijateľné podmienky sú neplatné. Uviedol, že zmluva má podobu formulárovej zmluvy s vopred určenými podmienkami, je vyhotovená drobným, takmer nečitateľným písmom, kde žalovaný ako dodávateľ, ktorý o rovnakom predmete plnenia štandardne a opakovane uzatváral zmluvy s veľkým počtom zákazníkov len do predtlaču doplňuje údaje o žalobcovi - spotrebiteľovi, je vyhotovená na 9 stranách, pričom je v nej množstvo ustanovení, ktoré sa netýkajú zmluvného vzťahu strán, napr. v záhlaví je uvedený spoludlžník č. 1 a spoludlžník č. 2, ktorí nie sú označení a zjavne nie sú účastníkmi, napriek tomu sú v zmluve rozsiahle uvedené práva a povinnosti týchto neexistujúcich spoludlžníkov, ďalej zbytočné ustanovenia o dohodách o zrážkach zo mzdy, ktoré neboli uzavreté a množstvo ďalších nadbytočných ustanovení, ktoré robia zmluvu neprehľadnou a nezrozumiteľnou. Je zrejmé, že žalobca nemal možnosť ovplyvniť znenie zmluvy, a ak chcel so žalovaným vstúpiť do zmluvného vzťahu, bol nútený prijať ním vopred stanovené podmienky, ktoré zakladajú značný nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, pričom aj ustanovenie o zmluvných pokutách nemožno považovať za individuálne dohodnuté. S poukazom na § 3 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že predmetná zmluva je neplatným právny úkonom z dôvodov, že: 1. Je nesprávne uvedená výška úveru 9. 936 eur, žalovaný peňažne prostriedky v tejto výške žalobcovi nikdy neposkytol, 2. Výška odmeny a úroku za úver je dohodnutá v rozpore s ust. zákona č. 129/2010 Z.z. a s § 3 Občianskeho zákonníka, keď boli dohodnuté v neprímeranej výške (takmer 125,81 %), 3. Žalovaný v rozpore so zákonom v zmluve zakotvil ustanovenie o započítaní, keď v zmysle § 580 Občianskeho zákonníka predpokladom započítania je, že existujú vzájomné pohľadávky a že sa stretnú splatné pohľadávky, pričom v danom prípade takéto pohľadávky pred poskytnutím úveru neexistovali, ak by žalovaný aj mal pohľadávku z titulu nároku na odmenu - úroky za poskytnutý úver, táto by bola splatná spolu so splátkou istiny (v zmysle § 503 ods. 2 Obchodného zákonníka), resp. podľa § 565 OZ, v žiadnom prípade nebola splatná pred poskytnutím úveru, teda pohľadávky sa nestretli a žalovaný nebol oprávnený o túto neexistujúcu pohľadávku znižovať následne poskytnutý úver, 4. V rozpore so zákonom č. 129/2010 Z.z. žalovaný v zmluve o úvere zabezpečil svoju pohľadávku blankozmenkou, čo zákon výslovne zakazuje. Uviedol, že žalobca má naliehavý právny záujem na určení absolútnej neplatnosti zmluvy, keď žalovaný na základe neplatných ustanovení o blankozmenke, ktorú vyplnil na viac ako 17.000 eur, vymáha voči žalobcovi na súde neexistujúcu pohľadávku a bez tohto určenia je vystavený konkrétnej nezvratnej ujme. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalovaný, žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu zamietnuť, alternatívne zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania a trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní. Namietal, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za

následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože rozhodol na základe nepríslušnej právne normy. Súd prvej inštancie sa nedôsledne vysporiadal s otázkou naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, keď nie je sporné, že medzi stranami je vedené konanie o námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu, ktoré nie je skončené a v ktorom žalobca (v procesnej pozícii žalovaného zo zmenky) podal námietky a jeho predmetom môžu byť len skutočnosti, ktoré boli obsahom námietok, a teda akékoľvek iné skutočnosti sa v danom konaní už uplatniť nemôžu. Vzhľadom na totožnosť tvrdení žalobcu, v tomto konaní a v danom námietkovom konaní aj zmenkový súd koná o rovnakých skutočnostiach a tvrdeniach. Otázka naliehavého právneho záujmu vyjadruje požiadavku na to, aby súdne konanie a rozhodnutie nebolo vedené nadbytočne a samotné súdne rozhodnutie bolo efektívne. Z rozsudku nie je zisťiteľné, v čom sa prejednaným a rozhodnutím o žalobe malo zmeniť postavenie žalobcu, ak prebieha námietkové konanie o rovnakých tvrdeniach žalobcu v súvislosti s vymáhanou povinnosťou voči nemu. Napadnutý rozsudok preto nemá právne účinky určovacieho rozhodnutia a na jeho vydaní nebol naliehavý právny záujem. Na základe skutočnosti, že je vedené súdne konanie o pohľadávke, naliehavý právny záujem žalobcu nemôže spočívať v tom, že sa voči nemu daná pohľadávka uplatňuje. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie pri hodnotení dôkazov nevzal do úvahy dôkazy popierajúce tvrdenia žalobcu, keď bolo preukázané, že žalobca o úver žiadal ako podnikateľ a na podnikateľské účely, na základe takto predloženej žiadosti o úver došlo k uzavretiu zmluvy o revolvingovom úvere, v ktorej žalobca podpisom potvrdil, že úver žiada na podnikateľské účely, pričom žalobca nespochybnil obsah žiadosti o poskytnutie úveru a svoje tvrdenie, že úver žiadal na iné účely, žiadnym spôsobom nepreukázal a napriek tomu súd na obsah žiadosti neprihliadol. Skutkový stav ustálený súdom prvej inštancie je nesprávnym, nezohľadňuje všetky listinné dôkazy a bol nesprávne ustálený. Súd založil svoje rozhodnutie len na tvrdeniach žalobcu, ktoré sú v rozpore s jeho vlastným konaním. Z napadnutého rozsudku vyplýva záver, že postačuje, aby dlžník vyhlásil, že takúto zmluvu nechcel uzavrieť a pre konajúci súd ide o dostatočný argument k tomu, aby dospel k záveru, že zmluva nebola uzavretá. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 81/2011, podľa ktorého jazykové vyjadrenie právneho úkonu zachytené v zmluve, musí byť preto najprv vykladané prostriedkami dramatickými, logickými, či systematickými. Okrem toho súd na základe vykonaného dokazovania posúdi, aká bola skutočná vôľa strán v čase uzatvárania zmluvy. Podmienkou preto, aby mohol prihliadnuť k vôli účastníkov je, aby nebola v rozpore s tým, čo vyplýva z jazykového vyjadrenia úkonu. Výkladom možno zisťovať iba obsah právneho úkonu, nemožno ním prejav vôle dopĺňovať. Uviedol, že žalovaný pristúpil k uzavretiu zmluvy o revolvingovom úvere po tom, čo žalobca požiadala o podnikateľský úver a predložil listiny súvisiace s jeho podnikaním. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, podľa ktorého ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovoliavať toho, že mala postavenie spotrebiteľa (ESD, C- 464/01, vo veci P. U. proti B. N. T.). S poukazom na postup žalobcu pri podaní žiadosti o úver, pri uzavretí zmluvy o revolvingovom úvere a následne po dobu 2,5 roka, počas ktorej nespochyboval, že zmluvu uzavrel ako podnikateľ, namietal, že je nesporné, že žalobca konal ako podnikateľ. Súd prvej inštancie sa s uvedenými dôkazmi a námietkami nezaoberal a z rozsudku nevyplýva, že by na ne prihliadal. Nesprávne sú závery súdu o rozpore zmluvy o revolvingovom úvere so zákonom č. 129/2010 Z.z., keďže na uzavretú zmluvu sa uvedený zákon nevzťahuje a nesprávny je aj záver súdu o nesprávne uvedenej výške úveru, pretože suma úveru bola započítaná so sumou zmluvnej odmeny a rozdiel bol vyplatený na účet žalobcu. Neprávny je aj záver súdu o neplatnosti dohody o započítaní a v tejto súvislosti namietal, že Obchodný zákonník neurčuje splatnosť úrokov kogentnou formou, ale len dispozitívnym ustanovením.

3. Žalobca sa v odvolacom konaní nevyjadril.

4. Odvolací súd; s poukazom na § 470 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok (ďalej len "C.s.p.") účinného od 01.07.2016; preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods.1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

5. V prejednávanej veci súdu prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na zistenie skutočností rozhodujúcich pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere, uzavretej medzi stranami, ako aj na posúdenie

opodstatnenosti tvrdení žalovaného, ktoré uviedol na svoju obranu, jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán a z obsahu spisu vyšli najavo a následne tieto; v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov; správne vyhodnotil, a dospel k správne mu záveru, že predmetná zmluva o revolvingovom úvere je neplatným právnym úkonom, pričom vec posúdil správne po právnej stránke, keď na zistený skutkový stav aplikoval príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka a zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktoré aj správne vyložil. Svoje zistenia a závery, pre ktoré žalobe vyhovel, aj riadne odôvodnil, a vysporiadal sa tak so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán súvisiacimi s predmetom konania.

6. Žalobca sa v konaní domáhal určenia neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere, uzavretej medzi stranami dňa 11.12.2013, a preto správne súd prvej inštancie skúmal existenciu naliehavého právneho záujmu žalobcu na tomto určení, v súlade s ust. § 80 písm. c/ O.s.p., účinného v čase vydania napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého je existencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení základnou podmienkou prípustnosti vecného prejednávania určovacej žaloby.

7. Naliehavý právny záujem žalobcu na požadovanom určení spočíva v tom, že jeho právo, resp. právne postavenie je bez tohto určenia ohrozené alebo neisté a výrok súdu o určení toto ohrozenie, alebo neistotu, alebo neurčitosť v právnom postavení žalobcu odstraňuje bez toho, aby ukladal splnenie nejakej povinnosti. Naliehavý právny záujem na určení je potom daný vtedy, ak je tu aktuálny stav objektívnej právnej neistoty medzi žalobcom a žalovaným, ktorý je ohrozením žalobcovho práva, resp. postavenia a ktorý možno týmto právnym prostriedkom odstrániť.

8. Najvyšší súd SR vo svojich rozhodnutiach sp. zn. 2Cdo 233/2017 a 1Cdo 235/2017 posúdil ako správny právny názor, že u žalobcu v postavení spotrebiteľa existuje naliehavý právny záujem na určení neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve vyplývajúci ex lege z § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. Z uvedených rozhodnutí vyplýva, že otázku existencie naliehavého právneho záujmu spotrebiteľa na určení neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách je potrebné skúmať so zreteľom na osobitnú právnu úpravu pre spotrebiteľa, jeho postavenie a princíp ochrany jeho práv vyplývajúci zo Zákona o ochrane spotrebiteľa, ako aj základné interpretačné pravidlo v spotrebiteľských sporoch, a to ochrana slabšej strany - spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené, podľa názoru odvolacieho súdu z individuálneho práva spotrebiteľa na ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, ochrany ktorého sa môže domáhať z dôvodu jeho neistého postavenia, vyplýva aj existencia naliehavého právneho záujmu žalobcu v postavení spotrebiteľa na určení neplatnosti úverovej zmluvy, ak jeho právne postavenie je neisté.

9. V prejednávanej veci je nesporné, že žalovaný svoje pohľadávky zo zmluvy o úvere zabezpečil blankozmenkou, na základe ktorej žalovaný vymáha od žalobcu sumu cca 17.000 eur, o ktorej pohľadávke prebieha súdne konanie, v ktorom bol vydaný zmenkový platobný rozkaz, proti ktorému žalobca podal námietky. Nedôvodne žalovaný namieta, že žalobca nemá naliehavý právny záujem na určení neplatnosti predmetnej úverovej zmluvy z dôvodu, že predmetom konania o námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu môžu byť len skutočnosti, ktoré boli obsahom námietok, iné skutočnosti sa už uplatniť nemôžu a že tvrdenia žalobcu sú totožné v tomto konaní a v námietkovom konaní, a teda aj zmenkový súd koná o rovnakých skutočnostiach a tvrdeniach. Pri posudzovaní existencie naliehavého právneho záujmu žalobcu na určení neplatnosti úverovej zmluvy je potrebné vychádzať z toho, že právny vzťah medzi stranami založený úverovou zmluvou a právny vzťah medzi nimi založený blankozmenkou sú dva samostatné nezávislé právne vzťahy, čo vyplýva aj z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR, podľa ktorej prebiehajúce konanie o plnenie zo zmenky by nespôsobilo prekážku konania začatého pre prípadné konanie a plnenie z úverovej zmluvy (napr. rozhodnutie NS SR 5 Obo/20/2008 z 29.04.2002 a tiež rozhodnutie NS ČR 25/CDo/1839/2000 z 22.8.2002, publikované v Sb. Soudních rozhodnutí a stanovisek 6/2004, č. R 59/2004). Z uvedeného vyplýva, že nárok na plnenie z úveru možno uplatniť súbežne s nárokom na plnenie zo zmenky, a preto nedôvodne žalovaný namieta, že zmenkový súd koná o tých istých skutočnostiach. Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca ako spotrebiteľ má naliehavý právny záujem na určení neplatnosti predmetnej úverovej zmluvy.

10. Správne súd prvej inštancie zmluvu uzavretú medzi stranami posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú a nedôvodne žalovaný v odvolaní namieta, že súd prvej inštancie neprihliadol na žiadosť žalobcu, ktorá preukazuje, že žalobca žiadal o úver ako podnikateľ a na podnikateľské účely. Pri posudzovaní daného právneho vzťahu nemožno vychádzať len z predložených listinných dôkazov, ale je potrebné vychádzať aj z výpovede žalobcu, výpoveď ktorého je taktiež dôkazným prostriedkom a ktorou aj podľa názoru odvolacieho súdu bolo preukázané, že dôvodom, pre ktorý žalobca žiadal o úver, nebola jeho potreba peňažných prostriedkov na podnikateľské účely, ale potreba získania peňažných prostriedkov na zaplatenie debetov vzniknutých nepovoleným prečerpaním predchádzajúcich úverov, ktoré mal žalobca v iných bankách, o čom aj pracovníčku žalovaného žalobca informoval. V danom prípade nemožno vychádzať z právneho názoru Najvyššieho súdu SR, vyplývajúceho z uznesenia sp. zn. 3Cdo/81/2011, na ktoré žalovaný poukázal vo svojom odvolaní, keď medzi stranami bola úverová zmluva uzatvorená vo formulárovej podobe s vopred určenými podmienkami, znenie ktorej žalobca nemal možnosť ovplyvniť, pričom pri podávaní žiadosti o úver, na základe ktorej boli uvedené údaje, týkajúce sa živnosti žalobcu a účelu úveru, vychádzal z informácie poskytnutej pracovníčkou žalovaného o tom, že ako živnostníkovi mu bude úver ľahšie poskytnutý a okrem toho pre posúdenie účelu poskytnutého úveru podľa názoru odvolacieho súdu nie sú rozhodujúce údaje uvedené v zmluve, ale rozhodujúce je, či poskytnuté peňažné prostriedky boli skutočne vynaložené žalobcom na podnikateľské účely, čo v danom prípade by nebolo preukázané. Žalobca vo svojej výpovedi uviedol nielen konkrétne okolnosti týkajúce sa samotného uzavretia predmetnej úverovej zmluvy, ale aj okolnosti predchádzajúce uzavretiu zmluvy a požiadaniu o poskytnutie úveru žalovaného, ako aj dôvody, pre ktoré sa rozhodol kontaktovať žalovaného ako nebankový subjekt za účelom požiadania o poskytnutie úveru, pričom v jeho tvrdeniach sa nevyskytli žiadne rozpory, jeho výpoveď možno teda považovať za vierohodnú a správne preto súd prvej inštancie z jeho výpovede vychádzal. Výpoveďou žalobcu aj podľa názoru odvolacieho súdu bolo preukázané, že úverovú zmluvu so žalovaným uzavrel žalobca ako spotrebiteľ a správne preto súd prvej inštancie na daný právny vzťah aplikoval okrem iného aj príslušné ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. a správne tiež predmetnú úverovú zmluvu posúdil ako neplatnú, pre jej rozpor s uvedeným zákonom a ust. § 3 Občianskeho zákonníka, keď výška odmeny a úroku za úver bola dohodnutá v neprimeranej výške, pohľadávka žalovaného ako veriteľa bola v rozpore s uvedeným zákonom zabezpečená blankozmenkou a taktiež bola v zmluve uvedená nesprávna výška úveru v sume 9.936 eur, keď nesporné je, že táto suma nebola žalobcovi na základe predmetnej úverovej zmluvy žalobcom poskytnutá. Pri ustálení výšky úveru poskytnutého žalobcovi nemožno vychádzať z dohody o započítaní, obsiahnutej v úverovej zmluve, ale rozhodujúca je výška peňažných prostriedkov, ktoré majú byť reálne veriteľom dlžníkovi poskytnuté, čo vyplýva aj z ust. § 497 Obchodného zákonníka a správne súd prvej inštancie tiež dospel k záveru, že v danom prípade neboli splnené zákonom stanovené podmienky pre započítanie vzájomných pohľadávok strán, a to pohľadávky žalovaného na zaplatenie zmluvnej odmeny za poskytnutie úveru a pohľadávky žalobcu na vyplatenie úveru. Nedôvodne žalovaný namieta, že zo zmluvy vyplýva, že ku dňu jej uzavretia, t.j. okamihom vzniku zmluvy, mali strany tieto vzájomné peňažné pohľadávky, a to aj vzhľadom na to, že Obchodný zákonník splatnosť úrokov určuje len dispozitívnym ustanovením. V predmetnej zmluve sa strany dohodli na splatnosti zmluvnej odmeny v sume 5.536 eur ku dňu poskytnutia úveru, pričom k poskytnutiu finančných prostriedkov došlo až následne po uzavretí predmetnej úverovej zmluvy a správne preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že odmena veriteľa za poskytnuté finančné prostriedky nebola splatná pred poskytnutím úveru, z toho dôvodu sa pohľadávky strán nestretli (v čase uzatvárania zmluvy, predmetom ktorej bolo aj započítanie) a žalovaný nebol oprávnený o túto sumu znížiť úver až následne poskytnutý žalobcovi, i keď odmena veriteľa mala byť splatná až ku dňu poskytnutia úveru. Odvolací súd sa preto stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že výška poskytnutého úveru je nesprávne uvedená v zmluve, keď aj z výpovede žalobcu vyplýva, že nebol uzrozumený s tým, že odmena za úver bude zahrnutá do úveru, v dôsledku čoho mu bude poskytnutý úver v sume nižšej o viac ako polovicu.

11. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods.1 Cs.p. ako vecne správny potvrdil.

12. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods.1 C.s.p. a žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

13. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).